

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, Iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 15. Quænam accidentia possint, aut etiam debeant comitari
subiectum suum in pluribus locis collocatum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

Itaque, si luminosum tantum Marti collocatum, & applicatum passo perfecte diaphano naturaliter valet in eo producere septem gradus luminis, nec amplius sua potentia naturali potest, & exigit; casu, quod simul Romæ ponatur alteri passo æque diaphano applicatum, non producat connaturaliter eisdem septem gradus luminis Marti, & simul aliquos alios gradus Romæ, sed diuisa actione connaturaliter producat Marti tres gradus cum dimidio, & totidem Romæ. Quia eius potentiam naturalem ad plures extendi simpliciter est impossibile; proindeque plures, quam septem, ei deberi non possunt; & non est, cur in casu posito aut omnes in altero dictorum locorum, aut aliter in utroque diuisi inæqualiter debeantur. Pariterque philosophandum est de cæteris eiusmodi casibus.

346

Si verò agenti posito in vno loco non debetur totus effectus, quem simpliciter potest, & exigit sua potentia naturali; scilicet, quia agens contrarium per potentiam, & exigentiam contrariam illi resistit; tunc fieri poterit, ut ipsi posito in pluribus locis plus debeatur; plusque subinde possit connaturaliter possium in pluribus locis, quam posito in vno solo. Sit enim ignis aliis potens, & exigens simpliciter sua potentia naturali producere septem gradus caloris, debeaturque illi Marti posito productio trium dumtaxat propter resistantiam contrarij, certe si Marti dumtaxat sit, eos tantum naturaliter producere poterit, si verò simul ponatur Romæ, ibique ius ad alios tres in altero passo producendos cum contratio ibidem existente sit compatibile, omnes sex simul valebit connaturaliter producere. Quia ex vna parte omnes sex simul virtutem, & exigentiam eius naturalem non excedunt; & ex alia ius Martitense ad tres gradus non impedit ius Romanum ad alios tres; quia sunt iura ad gradus producendos in diuersis passis connaturaliter, & simul eorum capacibus, Per quæ omnia propositio data satis, superque explicata, & confirmata manet. Quidquid autem contra illam opponi potest, ex dictis in præcedentibus facile quisque diluet.

QVÆSTIO XV.

Quanam accidentia possint, aut etiam debeant conitari subiectum suum in pluribus locis collocatum.

347

Qvæstio est tam de potentia metaphysica, siue absoluta, quam de physica, siue connaturali. Necnon tam de accidentibus supra essentia dependentibus ab spatio locali determinato, siue ei affixis, ut sunt vbiatio, & modi eius; quam de independentibus, indifferentibusque subinde ad existendum vbiabit, ut sunt color, calor, odor, & cætera huiusmodi.

Propositio I.

348

Non repugnat de potentia absoluta, ut ens posito in pluribus locis secum habeat in omnibus illis omnia accidentia

sua, quæ non sunt dependentia à loco, siue ab spatio locali determinato.

Ita tenent omnes Doctores. Et ratio est clara. Quia supposito, quod subiectum in pluribus locis collocatur, atque adeo collocari potest, uti supponitur, non est, cur accidentia eius independentia à loco determinato non possint æque in eisdem locis simul cum ipso collocari. Siquidem æque hæc, atque illud indifferentia sunt ad essendum in quouis loco.

Propositio 2.

Etiamsi subiectum ponatur in pluribus locis, non est metaphysicè necessarium, quod accidentia eius in omnibus illis ponantur. Benè tamen quod saltem in vno loco sint simul cum illo, dum existunt cum ipso vnita, aut in ipso recepta.

Priorem partem propositionis tenent Soar. tom. 3. in 3. par. disput. 48. sect. 5. Card. Lugo disput. 5. de Euchar. sect. 2. Petr. Hurt. disput. 14. Phys. sect. 5. Arriag. disput. 14. Phys. sect. 10. Oued. controu. 5. Phys. punct. 10. Carlet. disput. 35. Phys. sect. 7. Spinul. disput. 10. Phys. sect. 6. artic. 3. & alij communiter contra Vazq. tom. 3. in 3. par. disput. 189. cap. 4. Scot. & alios apud ipsum, & apud Soar. supra. Probatur autem primò. Quia dicta accidentia non sunt in loco per solam vnionem sui cum subiecto existente in loco, sed per proprias singulorum præsentias, ut contra ipsum Vaz. & alios ostendimus quæst. 7. Ergo nihil est, quod metaphysicè prohibeat, esse illa præsentia simul cum subiecto, cui sunt vnita, in vno loco, & non esse præsentia in alijs locis, vbi subiectum ipsum est replicatum. Secundò. Quia vbiatio, quam habet subiectum in vno loco, non transit cum illo ad alia loca; tamen enim illo sit vnita. Ergo & cætera accidentia, quæ subiectum habet in vno loco, quantumvis sint vnita cum illo, benè poterunt ad alia loca cum illo non transire. Tertiò denique. Quia anima rationalis de facto aliqua accidentia habet in capite, quæ tamen non habet in pede, vbi est replicata, ut constat. Ergo possibile est, quoduis subiectum billocatum habeat accidentia in vno loco, quæ non habeat in alio.

Dices cum Vaz. supra. Si subiectum esset album in vno loco, & non esset album in alio, absolute esset album, & non esset album; quæ est manifesta contradictio: quia quæ conueniunt aut non conueniunt subiecto independentem à loco, è quorum genere est albedo, æque verificantur de illo absolute, ac respectiue ad locum. Respondet, quando subiectum album in vno loco dicitur non esse album in alio, non negari de subiecto albedinem; alioquin & absolute posset negari iuxta argumentum factum, sequereturque contradictio, quam ipsum præterdit; sed negari præsentiam albedinis in tali loco. Ex qua negatione non sequitur negatio albedinis independentem à loco. Proindeque nec benè inferitur, subiectum absolute non esse album, ex eo, quod sit verum, in sensu dicto, illud non esse album in tali loco: qualiter dumtaxat est verum, quando verè est album in alio. Recognosce doctrinam traditam supra quæst. 9.

Iam

351 Iam verò secunda pars propositionis probatur. Quia, dum existunt accidentia vnita subiecto, alicubi necessariò debent existere iuxta generalem doctrinam stabilitam supra quæst. 8. At est impossibile, quòd existant in loco separato, siue distanti ab omni loco subiecti, prout supra quæst. 13. proposuit. 3. statutum est. Ergo necesse est, quòd existant in aliquo saltem locorum, in quibus existit subiectum.

452 Sed dubitari potest, an saltem actio conseruatiua subiecti debeat necessariò comitari illud in omnibus locis, vbi illud est positum. Negat Oued. supra num. 11. Affirmat verò Carlet. supra sect. 8. Ego cum Card. Lugo supra num. 36. arbitror, impossibile esse, vt aliqua creatura sit in aliquo loco, & non sit in eodem aliqua actio, qua dependeat à Deo. Esse tamen possibile, vt actio, qua creatura dependet à Deo in vno loco, non sit simul cum illa præsens in alijs, in quibus illa præsens est. Primum inde probatur. Quia de essentiali creaturæ est, actu dependere à Deo medià aliquà actione; aut distinctà à se, aut indistinctà. Ergo, vbi que sit creatura, debet esse actu pendens à Deo medià aliquà actione; qualiter esse nequit alicubi, nisi ibidem sit talis actio, vt satis ex se videtur notum. Secundum autem inde probatur. Quia ex vna parte actio A solum exposcit essentialiter, vt sit secum præsens suus terminus, vbi ipsa est, iuxta doctrinam vniuersalem de præsentia modorum datam supra quæst. 13. neuiquam tamen exposcit ipsa esse præsens, vbi que est terminus suus; sicut neque vbi que est principium suum, vt constat in actione oriundà à Deo, nec tamen præsentem, vbi que est Deus. Ex alià verò parte creatura non potest essentialiter actionem A determinatam, vt dependeat à Deo absolute, atque adeò neque, vt dependeat à Deo in omni loco, vbi præsens est, sed tantum aliquam actionem, quæcunque ea sit. Ergo possibile est, creaturam actu pendere à Deo per actionem A in vno loco, & in alio non per eandem, sed per aliam diuersam. Quod ipsum est, actionem A posse simul cum suo termino esse præsentem in vno loco; quin sit præsens cum illo in alijs, vbi ille præsens est.

Propositio 3.

353 Si collocetur subiectum in pluribus locis, in omnibus illis debent etiam connaturaliter collocari accidentia eius, quæ neque loco determinato sunt affixa naturà suà, neque ab agente creato extrinseco in vno tantum loco existente sunt dependentia in conseruari.

Hæc propositio communis est apud Doctores: eamque tenent omnes relati proposit. 2. Probaturque primò. Quia eiusmodi accidentia semel subiecto vnita, ac per vnionem velut possessa quasi suppellex sunt ipsi connaturaliter debita, vbi que sit; ob id enim illa fert secum naturaliter, dum mouetur localiter, vt experientia monstrat. Ergo ex suppositione, quòd illud sit in pluribus locis, non potest non connaturaliter habere illa secum in omnibus. Secundò. Quia, vt docet Trident. sess. 13. cap. 3. licet solum corpus, & solus sanguis Christi domini ponantur ex vi verborum in sacramento Eucharistiæ; ob vnionem tamen eorum cum animà, & cum diui-

nitate, ipsa quoque anima, & ipsa diuinitas ponuntur per concomitantiam. Eodemque vnionis titulo, docent communiter Theologi, habere Christum dominum connaturaliter in Eucharistia accidentia independentia à loco, quæ habet in Cælo. Tantumdem ergo dicendum est de quolibet alio subiecto in pluribus locis collocato. Itaque in omnibus debet illud secum habere connaturaliter omnes suas partes, & cætera accidentia sibi inherentia, vel vnita. exceptis, quæ determinato loco affiguntur, & quæ in conseruari dependent ab aliquo agente creato extrinseco. Quæ quidem excipio propter mox dicenda proposit. 4. & 5.

Propositio 4.

Accidentia affixa essentialiter determinato spatio locali, qualia sunt præsentia localis, & modi eius, nec debent, nec possunt connaturaliter poni in pluribus locis, etiam ex suppositione, quòd eorum subiectum in illis replicatum ponatur.

Ita tenent omnes Doctores vnanimiter, Probaturque primò. Quia, si subiectum deberet, aut posset connaturaliter habere secum talia accidentia, vbi que esset, dum ex vno loco ad alium mouetur, præsentiam, quam in illo habebat, ad alium secum ferret. Quod, certum est, non ita euenire. Secundò. Quia sequeretur indidem, posse, & debere dari connaturaliter processum præsentiarum in infinitum. Cum enim, collocato subiecto simul Matriti, & Romæ, præsentia eius Matritensis non per se ipsam, (quia id prorsus repugnat, cum non sit per se præsentia Romana); sed per præsentiam Romanam sibi accrescentem deberet poni Romæ; hæc rursus eodem iure deberet per aliam Matritensem adiunctam sibi poni Matriti; & hæc Matritensis similiter per aliam Romanam poni Romæ; & ita deinceps sine fine. Quod quàm sit absurdum, & impossibile, nemo non videt. Tertio denique. Quia subiectum existens simul Matriti, & Romæ nullo titulo exigit habere secum Romæ præsentiam Matritensem, vt exigit habere alia accidentia; siquidem Romæ nequit habere effectum formalem ipsius, sicut aliorum accidentium, essendi scilicet præsens Matriti; vt constat. Sed neque præsentia ipsa Matritensis exigit ratione sui esse Romæ, vt est notum. Ergo adhuc supposito, quòd subiectum simul sit præsens Matriti, & Romæ, nulla datur exigentia naturalis, vt præsentia eius Matritensis ponatur Romæ; sine qua nequit esse connaturaliter possibile, nedum debitum, quòd ea Romæ ponatur, tantumdemque de modis præsentia venit dicendum. Vtram autem ista accidentia spatio determinato affixa diuinitus in alijs spatijs locari possint, proposit. 6. videbimus.

Propositio 5.

Etiã ex suppositione, quòd subiectum sit positum in duobus locis, accidentia eius, quæ dependent in conseruari ab aliquo agente existente tantum in vno, nec debent,

debent, nec possunt connaturaliter poni simul in alio.

Hæc propositio est contra Card. de Lugo Quied. & alios ex citatis proposit. 2. Qui censent, si homo existens simul Matrini, & Romæ à lucernâ eistente tantum Matrini accipiat lumen, speciemque, qua videat illum, huiusmodi lumen, speciem, & visionem connaturaliter debere etiam poni Romæ: idque vel translata ad Romam eadem actione, qua lumen, species, & visio dependent in fieri, & conservari à dictâ lucernâ Matrini; vel solum translatis ipso lumine, specie, & visione, & conservatis Romæ à Deo per aliam actionem. Ego vero oppositum censeo, statuoque univèrsè in præsentis propositione,

356 Et quidem, quod actio oriunda à lucernâ existente tantum Matrini nullatenus possit, adhuc de potentia absoluta, fieri præfens Romæ, inde constat: quia existeret alicubi modus sine re, cuius est modus; quod est simpliciter impossibile, ut in univèrsum probavimus supra quæst. 13. Quod autem effectus talis actionis connaturaliter non possit, nedum debeat, locari Romæ, inde probatur: quia effectui omnino pendenti in fieri, & conservari ab aliqua causâ creatâ nullo naturali iure debetur existentia, atque adeo neque præsentia in absentia talis causæ. Ob id enim, cum remouetur lucernâ à loco, ubi erat, lumen, aut etiam species, & visio ipsius, quam ibi causabat, statim perit naturaliter. Igitur effectibus prædictis omnino pendentibus in fieri, & conservari à lucernâ Matrini, quæ à Româ absens est, nullo naturali iure debetur præsentia Romana; proindeque Romæ connaturaliter poni non possunt. Nec refert, esse eos tenerâ unitos corpori existenti simul Matrini, & Romæ, in eoque etiam receptos: quia unio, & receptio hæc, ut nequeunt præstare, quod tales effectus prout existentes Romæ à sua causâ naturali non existente Romæ dependeant: quia id repugnat, adhuc supernaturaliter, ut dictum est: ita neque fundare possunt ius ad eorum præsentiam Romanam ab aliâ causâ oriundam. Propterea enim, anima nostra aliqua accidentia habet sibi præsentia prout existentia in capite, quæ non habet sibi præsentia prout existentia in pede; tamen illi referà unita, aut etiam in ipsa recepta sint: quia causæ à quibus talia accidentia in fieri, & conservari dependent, in solo capite, non item in pede præsentia sunt.

357 Itaque accidentia naturaliter dependentia, in fieri, & conservari à causâ existente in vno tantum loco, non possunt, atque adeo nec debent connaturaliter poni præsentia in pluribus, etiam ex suppositione, quod sit præfens in ipsis pluribus eorum subiectum. In quo differunt ab accidentibus, quæ semel producta à suâ causâ aut à suo subiecto, aut à Deo naturaliter conservantur. Hæc enim, si non sunt loco determinato affixa, connaturaliter debent comitari suum subiectum, in quibuscunque locis ipsum fuerit, etiam si causâ primò producens illa in vno tantum loco sit: nimirum, quia præterquam quod tali subiecto sunt unita, aut etiam in eo recepta, insuper habent in omnibus locis illius præsentem causam conservativam sui naturaliter, productivamque subinde connaturaliter præsentiarum sui in omnibus illis. Sic, si lignum existens simul Matrini, & Romæ ab igne

existente solum Matrini calefiat, calor qui in illo recipitur naturaliter conservaretur à Deo in absentia ignis, & pro eo tantum tempore, quo conservaretur connaturaliter, debet poni etiam præfens Romæ à Deo ipso. Quod si in materiam ligni forma ignis introducatur ab igne Matrini, connaturaliter debet item talis forma poni etiam à Deo præfens Romæ in eadem materiam Romæ existentem introducitur; quatenus etiam in absentia ignis, à quo fuit producta, à Deo ipso naturaliter est conservabilis. Similiterque de similibus philosophandum est.

Propositio 6.

Accidentia affixa essentialiter determinato spatio locali, qualia sunt præsentia localis, & modi eius, absque contradictione, atque adeo de potentia Dei absoluta possunt in alijs locis præsentia poni. Atque adeo comitari subiectum suum ubicunque illud sit.

Hæc etiam propositio est contra Card. Lugo Quied. & alios ex relatis proposit. 2. Eam tamen tenent Spinul. disp. 10. Phys. sect. 6. art. 4. & alij Recentiores. Potissima autem eius probatio est. Quia ex eo, quod præsentia simul cum suo subiecto per aliam præsentiam superadditam collocetur in alio spatio locali ab eo, cui per se, ipsam affixa est, nulla sequitur contradictio, ut ex solutione argumentorum, quibus oppositum probari intenditur, constabit. Ergo id est simpliciter possibile, atque adeo exequibile per divinam omnipotentiam. Dico per aliam præsentiam superadditam. Quia certum est, præsentiam soli spatio A per se affixam non posse per se præsentem fieri insuper spatio B: quia esset etiam, spatio B, & non soli spatio A per se affixa contra suppositionem. Dico item simul cum suo subiecto. Quia hoc ipso, quod præsentia est modus sui subiecti, uti statimus supra quæst. 1. proposit. 3. nec de potentia absoluta potest alicubi collocari absque subiecto suo, ut constat ex generali doctrinâ de ubicatione modorum traditâ etiam supra quæst. 13.

Deinde probatur propositio quasi à priori. 359 Quia solum prædicatum affixionis, quam habet præsentia localis ad proprium spatium, obliare posset, quominus ea in alijs spatijs collocabilis esset; siquidem in cæteris prædicatis cum cæteris entibus ubilibet collocabilibus convenit, ut notum est. At tale prædicatum non obstat. Ergo, cætera patent, Minor probatur: Quia præsentia indivisibilis replens per sui replicationem spatium divisibile, quam ex communi Doctorum sententia possibilem esse statimus supra quæst. 4. cuilibet parti talis spatij est affixa per se; & nihilominus insuper est per se præfens in alijs: tantumdemque suo modo habet immensitas Dei. Ergo prædicatum affixionis ad vnum spatium non obstat; quominus præsentia illius habens possit in alio esse præfens per se. Ergo neque obstat; quominus possit esse præfens in alio per aliam præsentiam superadditam, prout nostra propositio fert. Probo hanc consequentiam. Quia facilius citra dubium videtur, quod possit quidpiam in vno loco per se; & in alijs per præsentias superadditas replicari, quam, quod possit repli-

replicari in omnibus per se. Quandoquidem adhuc sunt, qui opinentur, non esse possibile, quidpiam per se replicatum in pluribus locis; cum tamen apud omnes sit certum, de facto Christum dominum in pluribus locis inadæquatis per præsentias superadditas quotidie replicari.

360 Obijcitur tamen primò contra nostram propositionem. Duratio vni tempori affixa neque diuinitus potest per aliam superadditam in alio tempore durare. Ergo neque præsentia vni loco affixa potest diuinitus per aliam superadditam locari in alio loco. Concesso antecedente; nego consequentiam. Primò propter discrimen temporum, & locorum. Tempora quippe successive habent esse: atque ideo id solum tempus est, quod præsens est; præterita enim iam non sunt, & futura non dum sunt. Cum tamen loca, vtpote permanentia, simul omnia sint. Vnde duratio impotens existere, nisi, cum tempus, cui affigitur, est, consequenter est impotens durare in alio; quia in nullo potest durare sine existentia; & nequit existere, cum aliud est; eo quòd cum aliud est, suum necessariò non est. At verò præsentia, etsi impotens existere, nisi cum locus, cui affigitur, est, bene potest locari in alio; quia potest existere, cum aliud est; eo quòd, cum aliud est, & suum quoque simul est. Secundò propter discrimen præsentiarum, & durationum. Non enim est possibilis duratio affixa per se pluribus temporibus, vti est possibilis præsentia affixa per se pluribus locis; prout infra disput. 8. quæst. 3. videbimus. Ex quo infertur, neque esse possibilem durationem, quæ sit vni tempori per se affixa, & possit per aliam superadditam in alio durare; (vni est possibilis præsentia, quæ affixa vni loco possit per aliam superadditam in alio locari); iuxta dicenda in eadem disput. 8. quæst. 8.

361 Secundò obijcitur. Si vbiatio, qua Petrus est præsens Matrìti, vnà cum ipso Petro fieret per aliam superadditam præsens Romæ, eundem effectum formalem tribueret Petro Romæ, quem tribuit Matrìti. Atque ita Romæ esset Petrus præsens Matrìti. Quod planè est chymæricum. Quia nequit Petrus esse Romæ præsens Matrìti, nisi habens esse intra spatium Matritense, prout est intra spatium Romanum: & hoc fieri nequit, quin sit spatium Matritense intra Romanum. Quod manifestè est impossibile. Hoc argumentum eodem pacto venit formandum contra præsentiam (quæ communiter reputatur possibilis) per se ipsam replicatam in pluribus locis, & contra immensitatem Dei præsentem per se ipsam vbiq;e, atque adeò Matrìti, & Romæ. Ab omnibusque proinde dissolui debet. Ego pro omnibus respondeo ad illud ex doctrinà traditã supra quæst. 1. & 4. hoc, quod est, esse Petrum præsentem Matrìti, præter præsentiam Matritensem, spatium etiam locale Matritense, cui illa respondet, includere in suo conceptu reali; defectu cuius talis præsentia translata vnà cum Petro ad Romam non redderet Petrum prout existentem Romæ præsentem Matrìti. Quo oppositum argumentum penitus corrui. Recognoscatur doctrina data locis citatis. Ex qua infertur, non bene concedi à Card. Lugo vbi supra, Deum, prout est præsens in quouis loco, præsentem esse vbiq;e. De quo disput. 6.

362 Tertio obijcitur. Non est fundamentum ad tribuendam præsentia potentiam receptiuam

alterius præsentia, per quam in alio spatio à suo præsens reddatur. Ergo illi tribuenda non est. Nego antecedens. Quia rationes pro datã propositione à nobis adductæ sufficiens, imò & impellens ad id fundamentum præbent.

363 Quarto obijcitur. Præsentia dumtaxat ordinatur naturã suã ad reddendum suum subiectum præsens spatio locali. Sed tantum potest reddere illud præsens spatio locali, cui ipsa est affixa; non alteri. Ergo tantum potest ipsa esse præsens eidem spatio, non alteri. Distinguo maiorem. Dumtaxat ordinatur, &c. ordinatione naturali; concedo: ordinatione obedienciali; nego. Quia hac ad alia insuper, quæ obediencialiter potest, ordinatur. Et concessã minore; distingo consequens. Tantum potest ipsa esse præsens eidem spatio potentia naturali; concedo: potentia obedienciali; nego. Quia hac alijs insuper spatijs potest esse præsens; vt constat ex dictis.

364 Quinto obijcitur. Si præsentia Matritensis poneretur Romæ, esset distans, & simul indistans à Roma. At hoc repugnat. Ergo. Respondeo. Si præsentia Matritensis poneretur Romæ, fore, vt quatenus præsens Matrìti esset distans à Roma; indistans verò quatenus præsens Romæ. In quo nulla est repugnantia. Sicut neque in eo, quòd Deus prout præsens Matrìti sit distans à Roma, & indistans prout præsens Romæ. Hoc enim reipsa aliud non est, quàm spatium Matritense inclusum in priore de nominatione esse distans à Romano, & Romanum inclusum in posteriori esse indistans à se.

365 Sexto denique obijcitur. Vna actio non potest fieri per aliam actionem adhuc ab agente diuerso. Ergo vna præsentia non potest præsentari per aliam præsentiam adhuc in spatio diuerso. Nego antecedens cum doctis Recentioribus. De quo alibi. Et quidem vnã vnionem partium quantitatis per aliam vnionem vniri substantia, de facto enenit iuxta sententiam communissimam.

366 Existimo tamen nihilominus, omnino repugnare præsentiam, quæ superaddita præsentia ipsam iteratò reddat præsentem eidem spatio locali, cui ipsamet per se essentialiter affixa, & præsens est. Quia talis præsentia superaddita essentialiter esset superflua. Et sicut est impossibile naturaliter, quòd naturaliter est superfluum; ita videtur esse impossibile essentialiter, atque adeò simpliciter; quòd essentialiter superfluum est. De quo alias vniuersalius, & latius.

DISPUTATIO VI.

De immensitate Dei.

Postquam de vocatione, seu præsentia locali; de locoque, & spatio locali in præced. disput. generatim tractauimus, promptum est, vt in præsentia tractemus speciatim de immensitate Dei, à qua habet ipse præsens esse vbiq;e, seu in omni loco.